

DŽ.K. ROULING

Harry Potter

I
RED
FENIKSA

S engleskog preveli

Vesna Roganović
Draško Roganović

Čarobna
knjiga

*Posvećeno Nilu, Džesiki i Dejvidu,
koji čine moj svet magičnim*

PRVO POGLAVLJE

Dementni Dadli

Najtopliji dan toga leta polako je izmicao, a pospana tišina prekrila je velike četvrtaste kuće u Šimširovoj ulici. Automobili, obično blistavi, bili su parkirani prašnjavi na prilazima kuća, a nekad smaragdnozeleni travnjaci bili su žuti i sparušeni – jer je korišćenje creva za zalivanje bilo zabranjeno zbog suše. Lišeni uobičajenih letnjih aktivnosti – pranja kola i košenja travnjaka – stanovnici Šimširove ulice povukli su se u senke hladnih kuća, širom otvorivši prozore, vapeći za nepostojećim povetarcem. Jedina osoba koja je ostala napolju bio je tinejdžer opružen poleduške u leži s cvećem ispred kuće s brojem četiri.

Bio je to mršav crnokos dečak s naočarima, usukan, pomalo bolešljivog izgleda nekoga ko je za kratko vreme naglo izrastao. Farmerke su mu bile poderane i prljave, majica vrećasta i izbledela, a đonovi su počeli da mu se odlepljuju od gornjeg dela patika. Hari Potter nije baš bio omiljen zbog izgleda među susedima, koji su listom mislili da bi aljkavost trebalo zakonom kažnjavati. Ali te večeri, dok se krio iza velikog grma hortenzija, bio je potpuno nevidljiv za sve prolaznike. Zapravo, mogli bi da ga primete jedino teča Vernon ili tetka Petunija ako bi proturili glavu kroz prozor dnevne sobe i pogledali u leju tačno ispod sebe.

Sve u svemu, Hariju se činilo da zaslužuje priznanje što se dosetio da se tu sakrije. Možda mu i nije bilo najudobnije dok je ležao na toploj tvrdoj zemlji, ali, s druge strane, tu ga niko nije streljao pogledom, škrgućuci zubima tako glasno da ne može da čuje vesti, niti ga je iko obasipao neprijatnim pitanjima, kao što bi bio slučaj svaki put kada bi pokušao da gleda televiziju s tetkom i tečom u dnevnoj sobi.

Kao da je ta njegova misao odlepršala kroz otvoren prozor, jer Vernon Darsli, Harijev teča, iznenada progovori.

„Drago mi je što vidim da je onaj dečak prestao da zabada nos u to. Gde je on, uostalom?“

„Ne znam“, reče tetka Petunija nimalo zabrinuto. „Nije u kući.“

Teča Vernon zahropta.

„*Hoće da gleda vesti...*“, kaza on oštro. „Voleo bih da znam šta je zaista naumio. Kao da bi se normalnog dečaka uopšte ticalo šta ima u vesti – Dadli nema pojma šta se zbiva. Sumnjam da uopšte zna ko nam je premijer! A ionako ne objavljuju ništa o *njegovoj sorti* u *našim* vestima...“

„Vernone, *pssst!*“, reče tetka Petunija. „Prozor je otvoren!“

„Oh... da... izvini, draga.“

Darslijevi učutaše. Hari odsluša reklamu za voćni kornfleks dok je posmatrao gospođu Fig, čaknutu staru ljubiteljku mačaka koja je živela na obližnjem Vistarijinom šetalištu, kako upravo polako prolazi pored njegovog skrovišta. Mrštila se i gundala nešto sebi u bradu. Hariju je bilo drago što je bio sakriven iza žbuna, pošto je gospođa Fig u poslednje vreme počela da ga zove kod sebe na čaj svaki put kada bi ga srela na ulici. Zašla je za ugao i nestala s vidika pre no što se glas teče Vernona ponovo razlegao kroz prozor.

„Dadliša je izašao na čaj?“

„Da, do Polkisovih“, reče tetka Petunija razneženo. „On ima toliko malih drugara, baš je popularan...“

Hari se s teškom mukom suzdrža da se ne zakikoće. Darslijevi su bili zapanjujuće glupi kada je njihov sin, Dadli, u pitanju. Progutali su sve njegove glupave laži o tome kako svake večeri letnjeg raspusta ide na čaj kod ovog ili onog člana svoje družine. Hari je savršeno dobro znao da Dadli ne ide na čaj. On i njegova banda provodili su svako veče demolirajući dečje igralište u parku, pušeći cigarete po čoškovima i gađajući kamenjem decu i kola koja bi prošla pored njih. Hari ih je viđao na delu tokom svojih večernjih šetnji po Malom Kukumavčilištu, dok je on sam veći deo raspusta proveo lutajući ulicama i sakupljajući bačene novine iz kanti za otpatke duž puta. Do Harijevih ušiju dopreše početni tonovi špice vesti u sedam i stomak mu se prevrnu. Možda će se baš večeras – posle mesec dana čekanja – to i dogoditi.

„Rekordan broj putnika ostavljenih na cedilu ispunio je aerodrome, dok štrajk španskih raznosaa prtljaga traje već drugu nedelju...”

„Sve bih ja to poslao na doživotnu sijestu, nego šta“, zareža teča Vernon, nadglasavši kraj spikerove rečenice. Ali to više nije bilo važno: napolju, u leži s cvećem, Harijev stomak se smirio. Da se nešto dogodilo, sigurno bi bila prva vest u dnevniku. Smrt i razaranje važniji su od ljudi koji su krenuli na odmor i ostali zaglavljani na aerodromu.

On ispusti dug, spor uzdah i zagleda se u bleštavoplavo nebo. Svaki dan ovoga leta njemu je bio isti: napetost, iščekivanje, privremeno olakšanje, a onda ponovo rastuća tenzija... i većito, sve upornije, pitanje *zašto* se još uvek ništa nije dogodilo.

Nastavio je da osluškuje, za slučaj da u vestima ipak bude neki maleni nagoveštaj koji Normalci ne bi umeli da razaznaju – neobjašnjiv nestanak, možda, ili neka čudna nesreća... ali posle vesti o štrajku nosaa prtljaga usledio je izveštaj o suši na jugoistoku zemlje („Nadam se da komšija do nas pažljivo sluša ovo!“, zagrme teča Vernon. „Onaj što prskalica za travu drži uključene u tri ujutru!“), onda prilog o helikopteru koji se umalo nije srušio na jedno polje u Sariju, a posle toga vest o razvodu poznate glumice od još čuvenijeg muža („Kao da nas uopšte zanimaju njihove užasne afere“, frknu tetka Petunija, koja je gotovo opsesivno pratila slučaj u svim časopisima koji bi joj dopali koščatih šaka).

Hari sklopi oči spram užarenog večernjeg neba dok je spiker govorio: „... i, na samom kraju, papagaj Bandži je otkrio nov način da se rashladi ovog leta. Bandži, koji živi u Ulici Pet peruški u Barnsliju, naučio je da skija na vodi! Meri Dorkins je otišla na lice mesta da sazna više o tome.“

Hari otvori oči. Ako su u vestima stigli do papagaja skijaša na vodi, neće biti više ničeg što vredi čuti. On se oprezno okrenu na grudi i pridiže se na kolena i laktove, spreman da se odšunja dalje od prozora.

Jedva da se pomerio desetak centimetara, kada se dogodi nekoliko stvari u rasponu od nekoliko sekundi.

Odjeknu glasno *krc* i raspara sanjivu tišinu kao pucanj. Ispod obližnjih parkiranih kola izjuri mačka i nestade s vidika; iz dnevne

sobe Darslijevih dopreše vrisak, gromoglasna kletva i zvuk porcelana koji se lomi: i, kao da je to bio znak na koji je čekao, Hari skoči na noge, istovremeno isukavši tanak drveni štapić koji mu beše zadenuo za pojas, kao da vadi mač iz korica – ali pre nego što je stigao da se skroz uspravi, temenom udari u otvoreni prozor Darslijevih. Bučno *tras* koje je usledilo izazva još jači vrisak tetke Petunije.

Hari oseti kao da mu se glava raspolutila. Zatetura se, suznih očiju, pokušavajući da usredsredi pogled ka ulici ne bi li uočio izvor buke, ali jedva da se uspravio kada dve velike ružičaste šake izleteše kroz otvoren prozor i čvrsto mu se sklopiše oko vrata.

„*Skloni to!*“, zareža teča Vernon u Harijevo uvo. „*Odmah! Pre... nego... što... neko... vidi!*“

„Sklanjaj... se... s... mene!“, prostenja Hari. Nekoliko sekundi su se koškali, dok je Hari svlačio sa sebe kobasičaste prste svoga teče levom rukom, čvrsto držeći uzdignut štapić u desnoj, a onda, u trenutku kada bol u Harijevom temenu na tren postade jači, teča Vernon pusti Harija i jauknu kao da je doživeo elektrošok. Kao da je neka nevidljiva sila pokuljala kroz njegovog nećaka, učinivši ga nedodirljivim.

Dahćući, Hari pade ničice na grm hortenzija, pridiže se i naglo osvrnu. Nije bilo ni traga ni glasa ničemu što je proizvelo onaj glasni prasak, ali nekoliko lica je virilo kroz okolne prozore. Hari ponovo žurno pripasa svoj štapić i potrudi se da deluje kao nevinašce.

„Baš je lepo večer!“, povika teča Vernon mahnuvši gospođi iz broja sedam, preko ulice, koja ih je streljala pogledom iza svojih mrežastih zavesa. „Jeste li čuli kako je pukao auspuh onih kola maločas? Baš nas je prepao, Petuniju i mene!“

Teča Vernon nastavi da se užasno, manijakalno kezi dok svi radoznali susedi nisu nestali s prozora, a zatim, dok je rukom pokazivao Hariju da mu priđe, taj njegov kez pređe u grimasu čistog besa.

Hari mu priđe još nekoliko koraka, vodeći računa da ostane taman na tolikom odstojanju da ispružene ruke teče Vernona ne mogu da ga zgrabe i nastave da ga dave.

„Koji ti je *đavo*, dečake?“, upita teča Vernon promuklim glasom koji je podrhtavao od gneva.

„Kako to mislite – koji mi je đavo?“, upita Hari hladno. Neprekidno se osvrtao levo-desno po ulici, još uvek se nadajući da će spaziti osobu koja je izazvala prasak.

„Praviš veću buku od startnog pištolja tik ispod našeg...“

„Nisam ja napravio tu buku“, reče Hari odlučno.

Mršavo konjasto lice tetke Petunije pojavilo se sada pored teča Vernonovog širokog i ljubičastog. Bila je modra od gneva.

„Zašto si se šunjaao ispod našeg prozora?“

„Da – da, dobro pitanje, Petunija. *Šta si to radio ispod našeg prozora, dečake?*“

„Slušao vesti“, reče Hari rezigniranim glasom.

Njegovi tetka i teča razmeniše zaprepašćene poglede.

„Slušao vesti? *Ponovo?*“

„Pa, vidite, menjaju se svakodnevno“, kaza Hari.

„Ne pravi mi se pametan, dečake! Hoću da znam šta si zaista naumio – i nemoj da mi ponovo pričaš te gluposti *o slušanju vesti!* Savršeno dobro znaš da *tvoja* sorta...“

„Pažljivo, Vernone!“, prodahta tetka Petunija, a teča Vernon spusti glas tako da ga je Hari jedva čuo, „... da *tvoja* sorta ne dospeva u naše vesti!“

„To možda vi tako mislite“, reče Hari.

Darslijevi se zapiljiše u njega na nekoliko sekundi, a zatim tetka Petunija reče: „Ti si opaki mali lažov. A šta onda sve te silne...“, ona takođe spusti glas, tako da je Hari morao sledeću reč da joj pročita sa usana, „*sove* rade ovde ako ti ne donose vesti?“

„Aha!“, šapnu teča Vernon pobedonosno. „Probaj sada da se izvučeš, dečake! Kao da ne znamo da ti sve vesti dobijaš preko tih ptica-kliconoša!“

Hari je oklevao na trenutak. Ovoga puta ga je skupo koštalo da kaže istinu iako njegovi tetka i teča nisu mogli ni da naslute koliko mu je bilo mučno da to prizna.

„Sove mi... ne donose vesti“, izusti on nečujno.

„Ne verujem ti“, reče tetka Petunija kao iz topa.

„Ni ja“, kaza teča Vernon silovito.

„Znamo da smeráš nešto čudno“, reče tetka Petunija.

„Znaš, nismo ti mi glupi“, počeo teče Vernon.

„E, to je već novost za mene“, odbrusi Hari, gubeći živce, i, pre nego što su Darslijevi mogli da ga pozovu k sebi, već se okrenuo, prešao preko travnjaka ispred kuće, preskočio nizak baštenski zid i žustrim korakom požurio niz ulicu.

Bio je u neprilici i bio je svestan toga. Moraće da se suoči s tetkom i tečom i da plati ceh za svoju drskost, ali ga to trenutno nije previše brinulo. Imao je mnogo veće brige na umu.

Hari je bio siguran da je onaj prasak izazvao neko ko se Prebacivao na to mesto ili s tog mesta. Bio je to zvuk identičan onom koji je proizvodio kućni vilenjak Dobi kada bi nestajao. Da li je moguće da je Dobi bio ovde, u Šimširovoj ulici? Da li ga možda Dobi baš u ovom trenutku prati? Čim to pomisli, osvrnu se oko sebe i zagleda se niz Šimširovu ulicu, ali činilo se da je ona potpuno pusta, a Hari je bio siguran da Dobi ne ume da postane nevidljiv.

Produži dalje, jedva svestan putanje kojom se zaputio, jer je u poslednje vreme toliko često tumačio ulicama da su ga noge same nosile njegovim omiljenim trasama. Svakih nekoliko koraka osvrnuo bi se preko ramena. Neko magičan bio je pored njega dok je ležao među umirućim hortenzijama tetke Petunije, u to je bio siguran. Zašto mu se nisu obratili, zašto nisu uspostavili kontakt s njim, zašto se sada kriju?

A onda, dok se njegov bes bližio vrhuncu, pokolebao se u tom uverenju.

Možda to uopšte nije bio magičan zvuk. Možda je bio toliko očajan nadajući se ma i najmanjem znaku kontakta iz sveta kome pripada da je prosto preterano reagovao na sasvim obične zvuke. Da li je *siguran* da to nije bio zvuk nečeg što se razbilo u komšijskoj kući?

Hari oseti tupo poniranje u stomaku i za tili čas ga ponovo obuze beznađe koje ga je proganjalo čitavog leta.

Sutra u pet ujutru probudiće ga budilnik kako bi mogao da plati sovi koja mu dostavlja *Dnevni prorok* – ali ima li uopšte svrhe da ga i dalje uzima? Hari bi tek ovlaš pogledao naslovnu stranu, a zatim bacio novine u čošak. Kada idioti koji uređuju te novine budu shvatili da se Voldemor vratio, to će biti vest za naslovnu stranu, a Harija su samo takve vesti i zanimala.

Ako bude imao sreće, doleteće i sove s pismima od njegovih najboljih prijatelja, Rona i Hermione, iako su sve nade da će mu njihova pisma doneti neke novosti odavno pale u vodu.

Očigledno, ne možemo da ti kažemo mnogo o znaš-već-čemu... Rečeno nam je da ti ne govorimo ništa važno, za slučaj da naša pisma zalutaju... Strašno smo zauzeti, ali ne smem sad da ti otkrivam detalje... Mnogo toga se dešava, reći ćemo ti sve kad se vidimo...

Ali kada će se videti? Niko se nije potrudio da mu kaže tačan datum. Hermiona mu je na rođendanskoj čestitki nažvrljala: *Očekujem da ćemo se videti uskoro*, ali koliko brzo je *uskoro*? Koliko je Hari uspeo da razluči iz nejasnih nagoveštaja u njihovim pismima, Hermiona i Ron su na istom mestu, najverovatnije u kući Ronovih roditelja. Jedva je mogao da podnese pomisao da se njih dvoje zabavljaju u Jazbini dok je on sam zaglavio u Šimširovoj ulici, te je, besan na njih, bacio dve kutije čokolada iz *Mednog vojvode* koje su mu poslali za rođendan i ne otvorivši ih. Kasnije te večeri se pokajao, posle uvele salate koju mu je tetka Petunija poslužila za večeru.

A čime su to Ron i Hermiona zauzeti? Zašto on, Hari, nije zauzet? Zar nije dokazao da je u stanju da se izbori s mnogo gorim stvarima nego oni? Zar su svi zaboravili šta je sve on uradio? Zar nije *on* ušao na ono groblje i posmatrao Sedrika kako umire – i bio vezan za nadgrobni spomenik, umalo ne poginuvši?

Ne razmišljaj o tome, reče Hari sebi strogo, po stoti put toga leta. Bilo mu je već dovoljno loše što je to groblje stalno iznova posećivao u svojim košmarima da bi o njemu brinuo još i budan.

On skrenu u Ulicu Magnolijinog polumeseca. Negde na njenoj polovini prođe pored uske uličice koja se prostirala između garaža, a u kojoj je prvi put ugledao svog kuma. Činilo se da makar Sirijus razume kako se Hari oseća. Uprkos tome, i njegova pisma su bila potpuno lišena vesti, baš kao i Ronova i Hermionina, ali su makar sadržala reči utehe i poziv na opreznost umesto mučno nejasnih nagoveštaja: *Znam da te sve ovo frustrira... Gledaj svoja posla i sve će biti okej... Pazi se i nemoj da učiniš ništa nepromišljeno...*

Pa, mislio je Hari kada je prešao Ulicu Magnolijinog polumeseca, skrenuo na Magnolijin drum i zaputio se ka sve mračnijem igralištu u

parku, on je (sve u svemu) poslušao Sirijusove savete. Makar se odupro iskušenju da priveže svoj kovčeg za metlu i sam se zaputi u Jazbinu. Zapravo, Hariju se činilo da se vladao veoma dobro ako se uzme u obzir koliko je bio frustriran i ljut što je toliko dugo bio izolovan u Šimširovoj ulici, primoran da se krije po cvetnim lejama u nadi da će čuti nešto što će mu pomoći da odgonetne šta to Lord Voldemor radi. Ipak, bilo je stvarno licemerno da mu neko ko je odrobijao dvanaest godina u čarobnjačkom zatvoru Askabanu, pobegao odatle, zatim pokušao da poćini ubistvo za koje je već bio osuđen, a potom se dao u bekstvo na ukradenom hipogrifu savetuje da ne prenaćljuje u svojim postupcima.

Hari se pope preko zaključane kapije parka i zaputi se sasušenim travnjakom. Park je bio prazan, baš kao i okolne ulice. Kada je stigao do lćuljaški, uvalio se u jedinu koju Dadli i njegovi prijatelji još uvek nisu usćeli da polome, obavio ruku oko lanca i sumorno se zagledao u zemlju. Više neće moći da se krije u cvetnoj leći Darslievih. Sutra će morati da smisli neki nov naćin da ćuje vesti. U mećuvremenu, nije imao ćemu da se nada sem još jednoj besanoj, nemirnoj noći, jer ćak i kada bi usćeo da umakne košmarima o Sedriku, sledili su uznemirujući snovi o dugaćkim mraćnim hodnicima koji bi se svi završavali ćorsokacima ili zaključanim vratima, a za koje je pretpostavljao da imaju neke veze sa osećanjem utamnićenosti koje ga je obuzimalo na javi. Ožiljak na ćelu ćesto ga je neprijatno pećkao, ali se više nije zavaravao da će Ron, Hermiona ili Sirijus to smatrati naroćito zanimljivim. U prošlosti ga je ožiljak boleo kao upozorenje da Voldemor postaje sve jaći, ali sada kada se Voldemor vratio, oni bi ga verovatno samo podsetili da se moglo oćekivati da iritacija ožiljka postane redovna... ništa vredno brige... bajata vest...

Osećanje nepravde zbog svega toga nagomilalo se u njemu toliko da mu je doćlo da zaurla od gneva. Da nije bilo njega, Harija, niko ne bi ni znao da se Voldemor vratio! A nagrada za to mu je da je zaglavio u Malom Kukumavćilištu na ćetiri duće nedelje, potpuno odsećen od magijskog sveta, prinuđen da ćući meću umirućim hortenzijama samo da bi slućao o papagajima koji skijaju na vodi! Kako je Dambldor mogao tek tako da zaboravi na njega? Zašto su se Ron i Hermiona

sastali, a nisu i njega pozvali? Koliko će još morati da trpi Sirijusove poruke da sedi mirno i izigrava dobrog dečaka ili odoleva iskušenju da piše glupom *Dnevnom proroku* i ukaže im na činjenicu da se Voldemor vratio? Te besne misli rojile su se po Harijevoj glavi, a utroba mu se uvijala od gneva, dok je oko njega padala sparna, somotska noć. Vazduh je bio ispunjen mirisom tople sasušene trave, a jedini zvuk beše tiho brundanje saobraćaja po putu s druge strane parka.

Nije znao koliko je dugo sedeo na ljuljašci pre nego što je zvuk glasova prekinuo njegova razmišljanja i naterao ga da podigne pogled. Svetiljke duž okolnih ulica bacale su maglovit sjaj, dovoljno jak da osvetli siluete osoba u grupici koje su išle kroz park. Jedan od njih je glasno pevao bezobraznu pesmu. Ostali su se smejali. Čulo se tanano zujanje nekoliko skupih trkačkih bicikala koje su gurali pored sebe.

Hari je znao ko su te osobe. Figura na pročelju nepogrešivo je bio njegov rođak Dadli Darsli, koji se uputio kući u pratnji svoje verne družine.

Dadli je bio ogroman kao i uvek, ali su cela godina dijete i otkriće novog talenta ostavili приметnog traga na njegovom izgledu. Kao što je teča Vernon radosno pričao svima koji bi hteli da ga saslušaju, Dadli je nedavno postao juniorski šampion škola jugoistoka u boksu teške kategorije. Ta „plemenita veština“, kako ju je zvao teča Vernon, učinila je da Dadli deluje još strašnije nego što se činio Hariju u vreme kada su išli zajedno u osnovnu školu, kada je on Dadliju služio kao prva vreća za udaranje. Hari se nije više nimalo bojao svog rođaka, ali je ipak mislio da to što Dadli uči da udara jače i preciznije nikako nije razlog za slavlje. Sva komšijska deca su ga se plašila – bojala su ga se čak i više od „onog dečaka Potera“, koji je, kako su bili upozoreni, okoreli huligan koji pohađa Sent Brutusov popravni zavod za neizlečive maloletne prestupnike.

Hari je posmatrao tamna obličja kako idu preko travnjaka pitajući se koga li su večeras pretukli. *Okrenite se*, uhvati Hari sebe kako im poručuje u mislima. *Hajde... okrenite se... Evo me ovde, sedim sasvim sam... dođite i probajte da mi nešto uradite...*

Ako bi ga Dadlijevi prijatelji videli kako tu sedi, sigurno bi pohrlili ka njemu, a šta bi onda Dadli uradio? Ne bi voleo da izgubi obraz

pred svojom bandom, ali bi se bojao da ne isprovocira Harija... Bilo bi zabavno videti Dadlijevu dilemu, čikati ga, posmatrati ga kako nije u stanju da mu uzvрати... a ukoliko bi neko drugi pokušao da udari Harija, on bi već bio spreman – imao je svoj štapić. Neka ih, nek probaju... stvarno bi voleo da dà oduška svom gnevu iskalivši ga na dečacima koji su mu svojevremeno od života napravili pakao.

Ali oni se nisu okrenuli, nisu ga videli, i uskoro su bili već kod ograde. Hari se jedva obuzdao da ne vikne za njima... Tražiti kavgu nije pametan potez... Ne sme da koristi magiju... ponovo bi rizikovao da ga izbace iz škole.

Glasovi Dadlijeve družine zamreše. Izašli su iz njegovog vidokruga zaputivši se Magnolijinim drumom.

Eto ti, Sirijuse, pomisli Hari tmurno. Ništa nepromišljeno. Držao sam jezik za zubima. Što je čista suprotnost onome što bi ti uradio.

On se pridžiže na noge i proteže. Činilo se da tetka Petunija i teča Vernon smatraju da je pravo vreme za dolazak kući kad god se Dadli vrati sa svojih večernjih pohoda, a sve posle toga je previše kasno. Teča Vernon je zapretio Hariju da će ga zaključati u šupu bude li još jedanput došao kući posle Dadlija, te se on, potisnuvši zevanje, još uvek namršten, zaputi prema kapiji parka.

Baš kao i Šimširova ulica, Magnolijin drum bio je pun velikih kockastih kuća sa savršeno potkresanim travnjacima, u vlasništvu krupnih skockanih ljudi koji su vozili veoma čista kola, slična onim teče Vernona. Hariju se Malo Kukumavčilište više dopadalo noću, kad su prozori prekriveni zavesama ličili na komadiće raznobojnih dragulja u tami i kad nije bio u opasnosti da čuje neodobravajuća mrmljanja o svom „delinkventnom“ izgledu dok bi prolazio pored kućevlasnika. On ubrza korak, tako da je na pola puta Magnolijinim drumom ponovo spazio Dadlijevu družinu: opraštali su se na ulazu u Ulicu Magnolijinog polumeseca. Hari se skloni u senku velikog drveta jorgovana i priček.

„... skičao je kao prase, zar ne?“, govorio je Malkom praćen groho-tnim smehom ostalih.

„Imaš sjajan desni kroše, Veliki Di!“, reče Pirs.

„U isto vreme sutra?“, upita Dadli.

„Naći ćemo se kod mene, moji roditelji neće biti kod kuće“, predloži Gordon.

„Vidimo se tada“, каза Dadli.

„Ćao, Dad!“

„Vidimo se, Veliki Di!“

Hari je sačekao da ostatak družine odmakne pre nego što je produžio. Kada se zvuk njihovih glasova ponovo udaljio, skrenu za ćošak u Ulicu Magnolijinog polumeseca i, ubrzavši hod, uskoro se nađe u zvučnom dometu Dadliju, koji se lagano šetkao nemelodično pevušeći.

„Hej, Veliki Di!“

Dadli se okrenu.

„O“, zahropta on. „To si ti.“

„Reci mi: koliko dugo te već zovu 'Veliki Di'?“, upita Hari.

„Umukni“, zareža Dadli okrenuvši mu leđa.

„Kul nadimak“, reče Hari cereći se dok je sustizao svog rođaka. „Ali za mene ćeš uvek biti 'Kiki Dadliki'.“

„Rekao sam ti da UMUKNEŠ!“, zaurla Dadli skupivši svoje šunkama nalik šake u pesnice.

„Zar momci ne znaju kako te zove tvoja mama?“

„Začepi gubicu.“

„Što *njoj* ne kažeš da začepi gubicu? A šta je s tepanjem 'slatki moj mali' i 'Dadlence-magarence', smem li makar njih da koristim?“

Dadli ništa ne reče. Činilo se da je utrošio svu svoju samokontrolu uzdržavajući se da ne udari Harija.

„Dakle, koga si večeras prebio?“, upita Hari dok mu je osmeh bledeo s lica. „Opet nekog desetogodišnjaka? Znam da si preksinoć prebio Marka Evansa...“

„Sam je to tražio“, obrecnu se Dadli.

„Ma nemoj?“

„Bio je drzak prema meni.“

„Je li? Da nije možda rekao da ličiš na prase koje su naučili da hoda na zadnjim papcima? Jer to nije drskost, Dade, to je istina.“

Dadliju zaigra mišić na vilici. Hariju je sama spoznaja da je toliko razgnevio Dadlija pričinjavala ogromno zadovoljstvo. Osećao se kao

da presipa sopstveni bes u svog rođaka, jedini ventil za pražnjenje koji je imao.

Oni skrenuše desno, niz uski prolaz u kojem je Hari prvi put ugledao Sirijusa, a koji je bio prečica između Ulice Magnolijinog polumeseca i Visterijinog šetališta. On je sada bio prazan i mnogo mračniji od ulica koje je povezivao, jer u njemu nije bilo uličnih svetiljki. Bat njihovih koraka odjekivao je između zida garaže s jedne i visoke ograde s druge strane.

„Misliš da si mnogo jak kada nosiš sa sobom tu stvar, je li?“, progovori Dadli posle nekoliko trenutaka.

„Kuju stvar?“

„Tu... tu stvar koju kriješ.“

Hari se ponovo iskezi.

„Nisi ti toliko glup kao što izgledaš, je li, Dade? Naravno, kada bi *bio* toliko glup, ne bi mogao da hodaš i govoriš istovremeno.“

Hari isuče svoj štapić. Primetio je kako ga Dadli gleda krajičkom oka.

„Nije ti dozvoljeno“, kao iz topa reče Dadli. „Znam da nije. Izbaciće te iz te tvoje nakazne škole ako samo probaš.“

„Otkud znaš da nisu promenili pravila, Veliki Di?“

„Nisu“, reče Dadli, iako nije zvučao kao da je potpuno siguran u svoje reči.

Hari se lagano nasmeja.

„Nemaš ti petlju da se biješ sa mnom bez te stvari, jelda?“, zareža Dadli.

„Dok tebi treba samo četvoro pajtaša iza leđa da bi smeo da prebiješ jednog desetogodišnjaka. To je ta tvoja bokserska titula kojom se neprekidno hvališ? Koliko je godina imao tvoj protivnik? Sedam? Osam?“

„Za tvoju informaciju, imao je šesnaest godina“, obrecnu se Dadli, „i bio je u nesvesti dvadeset minuta pošto sam završio s njim, a bio je dvaput teži od tebe. Čekaj samo kad kažem tati da si izvadio tu stvarčicu...“

„Odmah trčiš kod tatice, je li? Da li se to njegov maleni bokserski šampion plaši čarobnog štapića zločestog Harija?“

„A noću nisi toliko hrabar, a?“, isceri se Dadli.

„Sada je noć, Dadlice. Tako zovemo kada se ovako smrači.“

„Mislio sam kada si u krevetu!“, prokevta Dadli.

On stade u mestu. I Hari zastade, zagledavši se u svog rođaka. Koliko je u mraku mogao da vidi Dadlijevo veliko lice, na njemu je, začudo, bio izraz trijumfa.

„Šta ti znači to da nisam hrabar kada sam u krevetu?“, upita Hari, potpuno zbunjen. „Čega se to bojim, jastuka ili nečeg sličnog?“

„Čuo sam te sinoć“, reče Dadli bez daha. „Pričao si u snu. *Jecao*.“

„Kako to misliš?“, ponovo poče Hari, ali oseti kako mu nešto ledeno ponire u stomaku. Prošle noći je ponovo posetio ono groblje u svojim snovima.

Dadli se grubo zakikota, a zatim nastavi piskavim drhtavim glasom.

„Nemoj da ubiješ Sedrika! Nemoj da ubiješ Sedrika! Ko ti je taj Sedrik – dečko?“

„Ja... Lažeš“, reče Hari mahinalno. Ali usta su mu se osušila. Znao je da Dadli ne laže – kako bi inače znao za Sedrika?

„Tata! Pomozi mi, tata! Ubiće me, tata! Bu-hu-hu!“

„Umukni“, kaza Hari tiho. „Umukni, Dadli, upozoravam te!“

„Dođi da mi pomogneš, tata! Mama, pomoz mi! Ubio je Sedrika! Tata, pomoz mi! Hoće da me...’ *Nemoj da si uperio tu stvar u mene!*“

Dadli uzmače uza zid uličice. Hari uperi štapić pravo u Dadlijevo srce. Mogao je da oseti kako mu u venama pulsira četrnaest godina mržnje prema Dadliju – šta sve ne bi dao da sada može da napadne, da urekne Dadlija tako da ovaj mora da otpuzi do kuće kao insekt, sasvim ukočen od šoka dok mu budu rasli pipci...

„Nemoj da si to ikada više spomenuo“, zareža Hari. „Da li si me razumeo?“

„Uperi to negde drugde!“

„Rekoh: *da li si me razumeo?*“

„*Uperi to negde drugde!*“

„DA LI SI ME RAZUMEO?“

„SKLANJAJ TO OD...“

Uto Dadli uzdahnu i čudnovato se strese, kao da je iznenada poliven ledenom vodom.

I sa samom noći dogodi se nešto neobično. Zvezdama posuto indigo nebo iznenada postade zift-crno i bez tračka svetlosti – zvezde,

mesec i maglovite ulične lampe sa oba kraja uličice odjednom su nestali. Nisu se više čuli ni udaljeno brundanje automobila ni šapat drveća. Prijatno veče iznenada postade oštro i hladno. Bili su okruženi sasvim neprobojnom nemom tminom, kao da je neka džinovska ruka prebacila debeli ledeni pokrivač preko cele uličice, oslepivši ih.

U deliću sekunde Hari pomisli da je nenamerno izveo magiju, uprkos činjenici da se tome opirao što je jače mogao – a onda mu razum ponovo ovlada čulima – on nije posedovao moć da ugasi zvezde. Stade da okreće glavu levo-desno, pokušavajući nešto da vidi, ali mu je tama pritiskala oči kao kakav bestežinski veo.

U Harijevom uhu odjeknu Dadlijev užasnuti glas.

„Š-šta to r-radiš? Pr-prekini!“

„Ne radim ja ništa! Umukni i ne pomeraj se!“

„Ništa ne vidim! Oslepeo sam! Oslepeo...“

„Rekao sam ti da učutiš!“

Hari se potpuno ukoči, šetajući svojim obnevidelim očima levo-desno. Hladnoća je bila tako snažna da je sav drhtao: koža mu se naježila na rukama, a kosa na vratu mu se uspravila – on razrogači oči što je više mogao, zureći tupo oko sebe, ništa ne videći.

To je nemoguće... oni nikako ne mogu biti ovde... ne u Malom Kukumavčilištu... On načulji uši... čuo bi ih pre nego što bi ih uopšte ugledao...

„T-tužiću te tati!“, procvile Dadli. „G-gde si? Šta to r-radiš?“

„Hoćeš li već jednom umuknuti?“, prosikta Hari. „Pokušavam da ču...“

Ali zaneme, ne dovršivši rečenicu. Upravo je začuo ono od čega je strepeo.

U uličici je bilo još nečega osim njih, nečega što je duboko i hrapavo udisalo. Drhteći na ledenom noćnom vazduhu, Hari se preseče od straha.

„P-prestani! Prekini s tim! Udariću t-te, kunem se da hoću!“

„Dadli, začepi...“

TRAS.

Pesnica se sudari s Harijevom slepoočnicom oborivši ga s nogu. Mali beli svetlaci zaigraše mu pred očima. Po drugi put u poslednjih sat

vremena Hari oseti kao da će mu se glava rascepiti. Sledećeg trenutka on bolno udari o tlo, a štapić mu izlete iz ruke.

„Dadli, moronu!“, viknu Hari, očiju suznih od bola, dok se pridizao na ruke i noge, grozničavo opipavajući po tami oko sebe. Začu Dadlija kako tumara dalje, udarivši u ogradu i zateturavši se.

„DADLI, VRATI SE! IDEŠ PRAVO KA NJEMU!“

Začu se užasan piskavi krik i Dadlijevi koraci utihnuše. U istom trenu Hari oseti podilazeću jezu iza sebe, koja je mogla da znači samo jedno. Bilo ih je više.

„DADLI, NE OTVARAJ USTA! ŠTA GOD RADIO, DRŽI USTA ZATVORENA! Štapić!“, promrmlja Hari mahnito, dok su mu ruke prelazile preko tla kao paukovi. „Gde je... štapić... hajde... *lumos!*“

Čini je izrekao gotovo automatski, očajnički željan svetlosti da mu pomogne u potrazi – i na njegovu nevericu i olakšanje, zrak svetla pojavi se na nekoliko centimetara od njegove desne šake: vrh štapića se upalio. Hari ga zgrabi, pridiže se na noge i osvrnu se oko sebe.

Stomak mu se uskomeša.

Veoma visoka zakukuljena figura bešumno je klizila prema njemu, lebdeći iznad zemlje, ispod odore joj se nisu videli ni stopala ni lice, isisavajući samu noć dok mu se približavala.

Teturajući se unazad, Hari podiže svoj štapić.

„*Ekspekto patronum!*“

Iz vrha njegovog štapića izlete srebrnasti pramen dima i dementor uspori, ali čini nisu bile dobro izvedene. Saplićući se o sopstvene noge, Hari nastavi da uzmiče pred dementorom koji se ustremio na njega. Panika mu zamagli um – *koncentriši se...*

Par sivih, sluzavih, krastavih šaka skliznu iz unutrašnjosti dementorove odore i posegnu za njim. Harijeve uši ispuniše se užurbanim brujanjem.

„*Ekspekto patronum!*“

Glas mu je delovao prigušeno i udaljeno. Još jedan pramen srebrnog dima, slabiji od prethodnog, izvi se iz štapića – više nije umeo da izvede te čini, nije mogao da ih baci.

U glavi začu smeh, kreštav, piskav smeh... mogao je da oseti kako mu dementorov truo, smrtno hladan dah ispunjava pluća, daveći ga – *misli... srećne misli...*

Ali u njemu više nije bilo sreće... Dementorovi ledeni prsti sklapali su mu se oko grla – piskavi smeh je postajao sve glasniji, a neki glas odjeknu mu u umu: *Pokloni se smrti, Hari... možda će čak biti bezbolno... ne bih ti tačno znao reći... nikad nisam umro.*

Više nikada neće videti Rona i Hermionu...

I dok se borio za dah, njihova lica mu se jasno stvoriše u mislima.

„EKSPEKTO PATRONUM!“

Ogroman srebrni jelen suknu iz vrha Harijevog štapića; njegovi rogovi se zariše u dementora, u mesto gde bi trebalo da bude srce, odbaciše ga unazad, lakšeg od tmine, a dok je jelen jurišao, poraženi dementor odjezdi poput slepog miša.

„OVAMO!“, povika Hari jelenu. Okrenuvši se, Hari potrča duž ulice, visoko podigavši svetleći štapić. „DADLI? DADLI!“

Nije prešao ni desetak koraka, kada se našao pored njih: Dadli je ležao šćućuren na tlu, rukama prekrivši lice. Drugi dementor je čučao nad njim i, grabeći ga za zglavke svojim ljigavim šakama, polako mu sklanjao ruke s lica, gotovo s ljubavlju, spuštajući svoju zakukuljenu glavu ka Dadlijevom licu, kao da se sprema da ga poljubi.

„DRŽI GA!“, zaurla Hari i, uz užurbano kloparanje, srebrni jelen koga je prizvao odgalopira pored njega. Dementorovo slepo lice bilo je na centimetar od Dadlijevog kada ga zahvatiše srebrni rogovi: stvor bi izbačen uvis i, kao i njegov saborac, odjezdi i nestade u tmini. Jelen lakim galopom produži do kraja uličice i rastvori se u pramenove srebrne magle.

Mesec, zvezde i ulične svetiljke ponovo buknuše starim sjajem. Topli povetarac proćarlija uličicom. U obližnjim baštama zašušta drveće, a vazduh ponovo ispuni monotono brundanje kola u Ulici Magnolijinog polumeseca. Hari je stajao sasvim mirno, dok su mu sva čula podrhtavala, zatečen naglim povratkom u normalnost. Trenutak kasnije postade svestan da mu se majica pilepila uz telo: bio je okupan znojem.

Nije mogao da poveruje šta se upravo zbilo. Dementori, *ovde*, u Malom Kukumavčilištu.

Dadli je ležao skupljen na zemlji, cvileći i dršćući. Hari se sagnu da vidi da li je uopšte u stanju da ustane, ali uto začu glasan bat užurbanih koraka iza sebe. Ponovo podigavši svoj štapić, nagonski, on se naglo okrenu da se suoči s pridošlicom.

Gospođa Fig, ćaknuta stara komšinica, pojavi se u njegovom vidokrugu, teško dišući. Seda kosa joj je štrčala iz mrežice na glavi, čangrljavi ceger od pletenog konopca landarao oko pregiba šake, a stopala su joj gotovo ispadala iz kariranih pantofli. Hari žurno krenu da sakrije štapić, ali...

„Ne sklanjaj ga, budalasti dečake!“, vrisnu ona. „Šta ako ih ima još u blizini? Oh, ima da *ubijem* onog Mandangusa Flečera!“